

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 452/2020
17.06.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због продуженог дела фалсификовање службене исправе из члана 357. став 3. у вези става 2. у вези члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног - адвоката Зорана Стојановића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Бујановцу ЗК број 186/18 од 15.10.2019. године и Вишег суда у Врању 1Кж1 број 8/20 од 28.01.2020. године, у седници већа одржаној дана 17. јуна 2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Зорана Стојановића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Бујановцу ЗК број 186/18 од 15.10.2019. године и Вишег суда у Врању 1Кж1 број 8/20 од 28.01.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бујановцу ЗК број 186/18 од 15.10.2019. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења продуженог кривичног дела фалсификовање службене исправе из члана 357. став 3. у вези става 2. у вези члана 61. КЗ, за које дело му је изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 6 месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року проверавања од 2 године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

Истом пресудом окривљени је обавезан да на име судског паушала плати износ од 2.000,00 динара, а на име трошкова кривичног поступка износ од 34.000,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Врању 1Кж1 број 8/20 од 28.01.2020. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, а пресуда Основног суда у Бујановцу ЗК број 186/18 од 15.10.2019. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Зоран Стојановић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) и став 2. ЗКП, не наводећи конкретно о којој повреди закона се ради, с тим што из образложења произилази да се захтевом указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе, јер дело за које је осуђен није кривично дело.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, и у седници већа, коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву нашао:

Захтев је неоснован.

Бранилац окривљеног у уводу захтева за заштиту законитости наводи да исти подноси због разлога из члана 485. став 1. тачка 1) и став 2. ЗКП, јер је на чињенично стање утврђено у правноснажној пресуди погрешно примењен закон. С тим у вези, у образложењу захтева бранилац истиче да су приликом доношења одлуке судови пренебрегли чињеницу да је дана 31.10.2012. године ступио на снагу Закон о условном отпису камата и мировању пореског дуга („Сл. гласник РС“ број 119/2012), који поред осталог регулише право пореског обвезника на мировање пореског дуга, а на основу ког је Пореска управа - Филијала Прешево и Пореска управа Врање, преко својих службених лица, могла уредно да издаје предметне потврде како би порески обвезник могао да учествује у поступку јавне набавке, а истовремено су се таква пореска уверења могла сматрати уредним у смислу члана 75. став 1. тачка 4. Закона о јавним набавкама. Стога, према ставу браниоца, у конкретном случају предметне потврде нису неистините и окривљени је могао да их употреби ради учествовања у поступку јавне набавке, па у његовим радњама нема елемената противправности као законског елемента кривичног дела фалсификовање службене исправе из члана 357. став 3. у вези става 2. КЗ, односно дело за које је окривљени осуђен није кривично дело.

Изложени наводи захтева, којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, по питању да ли је дело за које се окривљени гони кривично дело, по оцени овога суда, нису основани.

Оцењујући као неосноване наводе жалбе браниоца окривљеног изјављене против првостепене пресуде, истоветне изложеним наводима захтева за заштиту законитости, другостепени суд је у својој пресуди, на страни 3 став други, трећи и четврти и на страни 4 став други и трећи, изнео јасне и довољне разлоге због чега налази да је окривљени као директор ПГПП „ББ“ ДОО из ... у време издавања предметних потврда имао дуг већи од 5.000.000,00 динара на име неизмирених пореских обавеза и да стога није испуњавао услове из члана 75. став 1. тачка 4. Закона о јавним набавкама, те правилно закључио да у радњама окривљеног стоје сви битни елементи кривичног дела фалсификовање службене исправе из члана 357. став 3. у вези става 2. у вези члана 61. КЗ, јер је био свестан да набавља исправу која је неистинита, како би је даље употребио у правном саобраћају. Ове разлоге у свему прихвата и

Врховни касациони суд као правилне, те на ове разлоге и упућује, сагласно одредби члана 491. став 2. ЗКП.

Налазећи, из изнетих разлога, да првостепеном и другостепеном пресудом није учињена повреда закона на коју се указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП, донео одлуку као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић